

'Uiteindelijk moet je het gewoon doen'

Grote camino met kleine kinderen

Marianne van Wetter en Mark Simons liepen hun huwelijksreis van de Utrechtse Dom, waar ze trouwden, via Le Puy en Velay, naar Santiago. In 2007, met hun baby Mare van negen maanden. Twee jaar later hadden ze onverwacht tijd om de 1000 kilometer tussen Maastricht en Cluny die ze in 2007 per trein aflegden, te lopen. Opnieuw met een baby: Kieke, van zes weken oud. Mare van bijna drie liep zelf of zat in een wandelkar. Een verslag van twee camino's met jonge kinderen, gebaseerd op fragmenten uit reisverslagen.

Thorn, 2 juni 2007. In een stille theetuin kijk ik uit op een torenspits, de zon en een volronde borst van Marianne. Mare omsluit de tepel met grommende geluidjes. Moedermelk schept een sterke band tussen die twee. Mare krijgt - mede daardoor - de zorg die ze nodig heeft. Tegelijkertijd kunnen we reizen; 40 kilometer op een dag lopen en ons vrijwel net zo vrij bewegen als andere pelgrims. Ik draag Mare in een draagdoek van het merk Life tree. Deze zijn niet te dik, wat prettig is op warme dagen. Bovendien rekken ze tijdens het lopen niet uit, waardoor Mare goed tegen mijn borst aan blijft zitten. Zij zit daardoor aangenaam en omdat haar zwaartepunt dicht bij mij ligt, kost dragen minder kracht. Marianne draagt een rugzak van 16 kilo, die van mij weegt 17 kilo. We zijn zwaar bekapt, maar kiezen bewust voor maximale flexibiliteit. Met een bezinebrander, pannenset, een ruime tweepersoonstent, een kleingesneden matje van EVA schuim voor Mare en zelfopblaasbare matjes kunnen we zelf onze dagafstanden bepalen. Luiers persen we in een compressiezak tot een acceptabel volume. Onze enige hoofdbreker was

Mark Simons & Marianne van Wetter

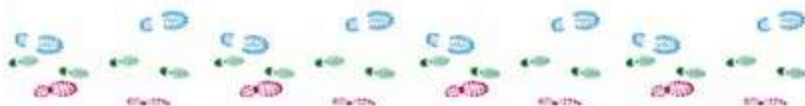
regenkleiding voor Mare. Die moest onderweg snel aan te trekken zijn, ook als ze zou slapen. We kozen voor een poncho voor mijzelf. De hoofdopening bleek groot genoeg voor ons beiden.

Saint-Maurice vlakbij Dance, 15 juni 2007

Af en toe beseffen we daadwerkelijk hoe bijzonder de ontmoetingen zijn en wat de camino en Mare met mensen doen. Dat Mare met ons mee is, draagt, vermoeden wij, bij aan de hartelijkheid waarmee we worden ontvangen en de snelheid waarmee we even worden opgenomen in een gezin. Mare zelf lijkt ook van haar *sabbatical* te genieten. In de doek zit ze lekker voor zich uit te kijken, sabbelt op een grasspriet of een dennenappel en slaapt als ze moe is. Bij elke pauze, voor een kopje koffie of een picknick, is het feest. Dan gaat ze op pad. Eerst blijft ze een beetje bij ons in de buurt en dan, als ze die heeft verkend, verdwijnt ze achter de bar, klautert een trap op of gaat achter een poes of hond aan. Af en toe kijkt ze om, als om te controleren of we nog in de buurt zijn. Prachtig om te zien, maar ook vermoeiend omdat het continu alertheid vraagt. In dat opzicht is 's avonds kamperen ideaal. Mare schuifelt over onze slaapzakken heen die bij goed weer naast de tent liggen, scharrelt wat rond de tent, of schuift aan bij de burens, we hebben dan eigenlijk geen kind aan haar.

Espailon, 30 juni 2007

Een vrouw kwam verrukt op ons aflopen en vroeg me zacht, maar vastberaden of ze Mare, die haar vanaf mijn borst toelachte, mocht kussen. '*Elle doit venir de la haut*', zei ze,

'In de doek zit ze lekker voor zich uit te kijken'. Foto: Mark Simons & Marianne van Wester

terwijl ze Mare's blonde kopje krullen nog tussen haar handen hield. Ik antwoordde: *'Elle vient de 'La Hollande'*.

Er loopt een engel met ons mee.

Finisterre, 21 augustus 2007

Hoe verliep het ons in het land van Sint-Jacobus? De dagen in Spanje waren rauwer dan die in Frankrijk. De Spanjaarden praatten om het hardst en knepen om het hardst in de appelwangen van Mare. Mare, die in Frankrijk haar eerste pasjes zette op de camino en op de *meseta* haar eerste verjaardag vierde, nam geen genoegen meer met verrukkelijke vergezichten. Ze wilde vermaak! Een tandenborstel en een eendje, beiden aan een schoenveter gebonden, bleken precies de juiste rekwisieten voor talloze toneelstukjes. De

kindveilige Franse cafeetjes waar het er nog enigszins proper aan toe gaat, hadden plaats gemaakt voor sleetse barren, bezaaid met zeer aantrekkelijke sigarettenpeuken. De trillend hete meseta, waarvoor we door menigeen waren gewaarschuwd - 'Zeker met kinderen' - vonden we van een verstilde schoonheid. Mare sliep op mijn borst terwijl ik de kaart soms uren achtereen boven haar hoofd poogde te houden. Niets leidde ons af. Hoogstens de verwarrende gedachte dat het onmogelijk is om in Spanje kleine pakken luiers te kopen. In Spanje sliepen we, in tegenstelling tot Frankrijk waar we meestal kampeerden, doorgaans in *albergues*. Omdat Mare nog borstvoeding kreeg en van nature een goede slaper is, hoefden onze slaapzaalgenoten niet bang te zijn voor nachtelijk gehuil en gedoe

met flesjes. Toch moest ik praten als Brugman om de hospitalero van de eerste albergue in Pamplona hiervan te overtuigen. Baby's op de camino, dat was niet de bedoeling.

De voorlaatste dag voor aankomst in Santiago keken we samen met een bevriende Duitse terug op onze ervaringen. Terwijl Nathalie en Marianne mijmerden over de intensiteit van de tocht, het familiegevoel dat je omgeeft als je de camino loopt, de tranen van verdriet en van geluk die waren gevloeid, en de vele mensen die Mare wilden adopteren, kopen of tot het einde van onze tocht wilden 'overnemen', sprongen een goede honderd meter voor ons vier grijze 'duiven' op van een bankje, druk gebarend en tot de tanden toe gewapend met cameratoestellen. Ik dacht: Niet te geloven, de mensen die Mare op de foto willen zetten, worden steeds brutaler. De verrassing was compleet toen bleek dat het de ouders, oom en tante van Marianne waren. Ze hadden zich enorm moeten haasten om ons nog vóór Santiago op te kunnen wachten. Spanje 'loopt' sneller dan Frankrijk. Het bijzondere weerzien met onze familie gaf het binnenlopen van Santiago extra lading.

Na 2250 kilometer, eindelijk zonder rugzak en met Mare rustig voor Mariannes borst wiegend, lopen we de laatste kilometers van de herberg naar Finisterre om daar de zon in de zee te zien smelten. We zijn blij. Blij dat we samen hebben mogen lopen, blij dat we het goed hebben samen. Blij dat er nog een heel klein sterretje aan de Melkweg is gaan staan: Mare. De Melkweg staat recht boven de Camino Francés. Mare is als een stralende zon die met haar open blik en guitige lach duizenden mensen deed oplichten en glimlachen.

Cluny, 20 augustus 2009

Licht. Als licht en kort. Zo hebben we onze tweede tocht over de 1000 glooiende kilometers bospad en landweg tussen

Maastricht en Cluny ervaren. Kort, omdat zes weken zo snel voorbij vliegen. Licht was onze reis vergeleken met die van twee jaar geleden. Natuurlijk waren er weer blaren en het wekte nauwelijks verwondering dat de scherp gekante linker kleine teen van Marianne na ettelijke blaren opnieuw een vormeloos klompje vlees werd. Ze pakte resoluut haar Meindls (hoezo brede leest?) in en liep 800 kilometer pijnvrij op sandalen. Met een tweede kind, nog meer luiers en een grotere tent ontkwamen we niet aan een hulpmiddel om een last van 60 kilo, inclusief kinderen, te dragen. De fiets- en wandelkar met drie luchtwielen, rem en duwstang die we hiervoor vonden, kostte nog geen honderd euro en verlichte de reis aanzienlijk op de vlakke stukken. Bergop bleek de zwaartekracht echter een geduchte tegenstander. Vooral tijdens de taai beklimmingen over modderige bospaden in de Ardennen. Na een valpartij met de kar op een zeer steil klauterpad, besloten we de GR niet altijd meer te volgen. Toch kunnen we zeggen dat, hoewel de piekbelasting voor Mark veel hoger was dan twee jaar geleden, we lichter hebben kunnen lopen. Daardoor hielden we energie over om sprookjes te verzinnen, al lopend voor te lezen, te tellen in het Frans, enthousiast denkbeeldige ijsjes te kopen - soms wel veertig op een dag in overheerlijke smaken - en voor zotte theaterstukjes.

Lichtmetalen is het karretje en onverwacht simpel het maken van de kar nadat deze tot drie keer toe doormidden was gebroken. De eerste keer, we waren nog geen week onderweg, brak de duwstang af nadat Mark in de blubber een aan het oog onttrokken wiel door een boomwortel, omhoog probeerde te duwen. Samen met opa Simons, die samen met oma Simons zijn vakantie combineerde met een bezoek aan de (klein)kinderen, de plaatselijke Gamma en een automonteur werd de duwstang met bouten en moeren teruggeplaatst. *Le*

'De Spanjaarden knepen om het hardst in de appelwangen van Mare'.

Foto: Mark Simons & Marianne van Wetter

tour du monde garandeerde de monteur ons grappend over de duurzaamheid van zijn geknutsel nadat hij de stang provisorisch had vastgezet. En het moet gezegd, al is het geen wonder van techniek en schoonheid, de duwstang houdt nog steeds.

De laatste twee keren brak het voorwiel padoes af. De eerste keer gebeurde dit in een dal onderaan het idyllische Vaux-Villaine waar we wilden aankloppen voor een overnachtingsplek. Rijden kon nog steeds door de inmiddels ijzersterke duwstang naar beneden te duwen, zodat de voorkant van de kar de grond niet raakte. Dat was voor ons een geruststellende gedachte. Voor ons lagen vijftig prachtige huisjes. Zou het frame in dit gehucht gelast kunnen worden?, dachten we tegelijk.

Nog voordat we de vraag konden uitspreken, verscheen, in het dorpje aangekomen, een vriendelijk ogende vrouw van middelbare leeftijd in een deurpost. 'Kan ik jullie ergens mee helpen?', vroeg ze. Haar zoon laste samen met een gepensioneerde boer de kar nog voordat we onze tent konden opzetten in de tuin van de vrouw. De laatste keer dat het voorwiel afbrak, vertelde ik aan de man die ons onderdak bood over het zeldzame toeval dat ons ten deel was gevallen in Vaux-Villaine. Het verhaal leek de man te amuseren. Zijn ogen twinkelden en even later had hij onze kar gelast. Wellicht behoort het lasapparaat tot de standaarduitrusting van iedere Franse provinciaal.

Licht waren ook de korte sprintjes die we te pas

en te onpas trokken naar plaatsnaambordjes. Wel jammer van die aankomst licht omhoog, toen ik met rugzak en kar niet op kon tegen een fitte Marianne met Kieke op de borst. Ik liet de kar achter en versnelde. Lachend vielen we in elkaars armen na het gezamenlijk bereiken van de finish, maar geschrokken renden we terug na het horen van een zielig stemmetje dat oprees uit de kar. Mare was met de kar een greppel ingerold. Ze lachte alweer toen we haar, onze lach niet verbergend, de berm op trokken. Slechte ouders ...

Hoewel, zoveel mag duidelijk zijn, het niet altijd even gemakkelijk is om met je gezin en een karretje 1000 kilometer onafgebroken te wandelen, hebben we gemerkt dat we samen alle hindernissen die zich aandien konden nemen en dat de kinderen aan onze nabijheid en interesse genoeg hebben om goed te gedijen. Ons vertrouwen dat burgemeesters en burgers van de dorpjes waar we wilden neerstrijken voor de nacht ons behulpzaam zouden zijn, werd nooit beschaamd. Een

camino met kinderen kan, als je dat echt wilt. Uiteraard helpt een gedegen voorbereiding, maar uiteindelijk mocht je het gewoon doen. Het is verbazend hoe inventief je wordt en hoeveel helpende handen je onderweg treft. Kieke heeft heerlijk liggen slapen en groeien aan Mariannes borst. Mare heeft haar vrije natuur nog meer ontwikkeld en past zich met speels gemak aan wisselende omgevingen aan. En wij, wij weten dat we elkaar blijven vinden, hoe moeilijk het pad soms ook is. ●

Meer weten over wandelen op de camino met jonge kinderen?

Kijk op Mmmtrouwen.blogspot.com voor ons complete reisverslag van de eerste reis en dat van het Duitse ZDF op www.pilgerblog.zdf.de (zie verslag dag 2). Of bestel de dvd: L'enfant du Chemin van Jean François Castell, via Enfantduchemin.free.fr. Of bel Mark Simons en Marianne van Wetter, we helpen je graag op pad: 030-889 40 83.

2009, op weg naar Cluny. Foto: Mark Simons & Marianne van Wetter

